

Artykuł poświęcony jest zagadnieniu polskiej postkolonialności w ujęciu Rafała Ziemkiewicza, [patient](#) jednego z najbardziej wpływowych polskich pisarzy i publicystów średniego pokolenia. Ziemkiewicz uważa, że struktura społeczna i mentalność współczesnych Polaków, zostały w całości określone przez zmiany, jakie spowodowała II Wojna Światowa i komunizm. Społeczeństwo, jakie się wskutek tych zmian wyłoniło jest tworem historycznie zupełnie nowym. Tym, co łączy je z przeszłością jest jedynie dziedzictwo folwarku pańszczyźnianego i zależności kolonialnej od mocarstw ościennych. Szansę w przewyciężeniu tego dziedzictwa upatruje Ziemkiewicz w budowie społeczeństwa obywatelskiego, nawiązującego do tradycji pracy organicznej i narodowej demokracji. Ziemkiewicz rezygnuje z charakterystycznego dla polskiej inteligencji oglądu rzeczywistości przez pryzmat ideologii. Znacznie bliższa jest mu tradycja anglosaskiego konserwatyzmu i republikanizmu, oparta na wolności, poszanowaniu tradycji i kompromisie. Autor artykułu próbuje pokazać myśl Ziemkiewicza wolną od stereotypowych zniekształceń, a jednocześnie ukierunkowaną na uwalnianie polskiej tożsamości od brzemienia mentalności kolonialnej.